మగవాడు ఆడమనిషి

జీవితంలో నాలుగురోడ్ల జంక్షన్ దగ్గరకు వచ్చి ఎటు పోవాలో ఎరక్క అటూ ఇటూ చూస్తోన్న మూర్తి ఒక గోడౌన నిల్చున్నాడు మద్రాస్‌లో, మైలాపూర్‌లో, నాలుగురోడ్ల జంక్షన్లో, బస్సుస్టాండ్ దగ్గర్నే.

మూర్తిలో యవ్వనం ప్రవేశించింది.

కాని ఇంకా పోలేదు బాల్యం అతన్లోంచి.

అతణ్ని, అతనితోపాటు బస్‌కోసం 'వెయిట్' చేస్తోన్న ఇంకో పదిహేను మందిని మాడ్చి చంపుతోంది చెన్నపట్నపు ఎండ.

కావలసింది తప్పించి మిగతా బస్సులన్నీ వస్తున్నట్టున్నాయి. వచ్చిన వన్నీ వెళ్ళిపోతున్నాయి.

ఎండ కాల్చి చంపుతూనే ఉంది.

మూర్తికి చిరాగ్గా ఉంటూనే ఉంది.

బస్సులకోసం కాసుక్కూర్చోడం, బస్సుల్లో నలిగిపోతూ నిల్చోడం, ట్రాముల కెగబ్రాకడం, రిక్షాల్లో తూలిపోతో పోవడం, ఎలక్ట్రిక్ ట్రెయిన్లో నలిగి చావడం, అందరి కాళ్ళూ పట్టుకొందికి తిరగడం తిరగడం.

ఇలా జరిగిపోతోంది కాలం.

"ఉద్యోగం లేదు, సద్యోగం లేదు. ఈ ఊళ్లో ఏదీ దొరికేట్టులేదు. ఆఖరికి మంచి నీటిచుక్కలయినా దొరకడంలేదు" అనుకున్నాడు రాని బస్సుకోసం నిరీక్షిస్తోన్న మూర్తి.

దువ్వుకున్న జుట్టు దువ్వుకోనట్టుగా వుంది. చొక్కా నలిగింది, మాసింది. పైజామా ఒక్కచోటే చిరిగింది.

లోకం అంతా ఆ చిరుగువైపే చూస్తున్నట్టు బాధపడుతున్నాడు మూర్తి.

వంటిమీద సరయిన బట్టలేదు. చేతిలో పుష్కలంగా డబ్బులేదు. నోట్లో తప్పుల్లేని ఇంగ్లీషుముక్క లేదు. ఎవడు చూస్తాడీ ఊళ్ళో నన్ను !

ఉద్యోగం కోసం రామయ్యగార్ని చూద్దామని వస్తే ఆయన సుఖమైన వసతికోసం ఎగ్మూరు పోయారట.

రేపు అక్కడికి పోవాలి. ఇప్పుడు అప్లికేషన్ రుసుం చెల్లించడానికి గవర్నమెంటువారి ఖజానాకి పోవాలి.

పోదల్చుకున్న చోటుకి పోయే బస్సులు రావడంలేదు. వస్తే ఆగడం లేదు.

నే చస్తే ఈ రోజున ట్రామెక్కను.

చిరాగ్గా నిల్చున్న మూర్తి విసుగ్గా అందరివైపూ చూసేడు. బస్సు కోసం చాలామంది నిల్చున్నారు. ఆరవ ఫక్కీల్లో ఆరుగురు జరీ అంచు ధోవతులు కట్టుకొన్నారు యూరపియన్ ఫక్కీలో, ఇద్దరు ఊలెన్ సూట్లు వేసుకొని లేని దర్జా తెచ్చుకోబోతున్నారు. ఒకే గొడుగు నీడని నిల్చొన్న ఇద్దరాడవాళ్లు ఎందుకోగాని తెగ నవ్వుతున్నారు. కాలేజ్ స్టూడెంట్లా కనిపించే ఆడమనిషి పొడవుగా ఉన్నాననే గర్వంతో పొడవుగా నిల్చొంది. మూర్తి దృష్టి ఆమెమీదపడి ఆమెమీదే ఉండిపోయింది. ఆమె ముఖంతీరూ, చీర పోగనూ గుర్తించాక దృష్టి పడింది ఆమె చేతిలోవున్న పుస్తకాలమీద.

ఆడవాళ్లు చదివేస్తున్నారు బియ్యేలూ ఎమ్మేలూ !

ఆవిడ బస్సెక్కి కాలేజీకి వెళ్తుంది. నేను బస్సెక్కి ఖజానాకి పోవాలి.

ఏదో బస్సు వస్తోంది ! ఆమెమీంచి కళ్లు తీసేశాడు మూర్తి. బస్ ఇంకా దూరంలోనే ఉంది.

"మిస్టర్ మిస్టర్" అని ఎవరో ఎవర్నో పిల్చేరు. అటు తిరిగేడు మూర్తి.

రంగుల గొడుగుకింద నిల్చొన్న కాలేజీ స్టూడెంట్లా కనిపించే పడుచు దగ్గరగా రమ్మంది, మూర్తిని. మూర్తి ఆశ్చర్యపోలేదు.

నిర్ఘాంతపోయేడు. కొంచెం తేరుకొని దగ్గరగా వెళ్లాడు.

మాసిన చొక్కా ఇంకా మాసింది. చిరిగిన పైజమా ఇంకా చిరిగింది. కొట్టుకొనే గుండెలు ఇంకా కొట్టుకుంటున్నాయి. ఆవిడ తొందర పాటుతో మాట్లాడుతోంది.

"క్షమించి మరోవిధంగా అనుకోకండి. కాని అదిగో బస్ వచ్చేస్తోంది. ఈ ఉత్తరం అర్జంటుగా పోస్ట్ చెయ్యాలి. ఇంతవరకూ మర్చిపోయేను. టైమయిపోతోంది. పోస్టు బాక్సే-అదిగో అక్కడే ఉంది. దయ చేసి అందులో పడేద్దురూ" అందామె మూర్తితో, ఆత్రతతో, ఇంగ్లీషులో.

ఉత్తరం ఏదో పోస్టు చెయ్యమంటోందని గ్రహించాడు మూర్తి.

పుస్తకం మధ్యనుంచి కవరుతీసి మూర్తిచేతి కిచ్చిందామె, 'పోస్టు చెయ్యక ఏం చేస్తావ్' అనే ధీమాతో.

నా బస్సుకూడా నీ బస్సు వెనకే వస్తోంది. అందులో పోయి నేను ఉద్యోగం కోసం ఖజానాలో డబ్బు కట్టాలి. ఆ బస్సు మించిపోతే ఇంకోటి వచ్చేట్టు లేదు. రాకపోతే ఎండలో నిల్చొని చావాలి. ఈ ఉత్తరం ఇంత అర్జంటా ? తరవాత ఎందుకు పడేసుకోకూడదు ? మెయిల్‌కి సాయంకాలం వరకూ వేళ వుందికదా అనే మాటలు అందామనే తోచలేదు మూర్తికి.

చుట్టూ నిల్చొన్న మగాళ్ళంతా "ఏంఅదృష్టం, ఏంఅదృష్టం" అన్నట్టుగా చూస్తున్నారు.

ఆమెవైపూ వాళ్ళవైపూ చూసి తపాల పెట్టెవైపు నడిచేడు మూర్తి. నడుస్తూ నడుస్తూ కవరుమీద అడ్రస్ చూసేడు.

కలకత్తాలో ఏదో నంబర్ను ఏదో వీధిలో ఉండే "అనిల్‌కుమార్" అనే వాడికి "మోహిని, మద్రాస్" నుంచి వెళ్తోందా ఉత్తరం.

అడ్రస్ చదవడం తప్పేమో, ఆవిడ చూసిందేమో అనే అనుమానంతో వెనక్కి తిరిగి చూసేడు. వేగిరం వెళ్ళమని సంజ్ఞచేసిం దావిడ.

ఏకంగా పరుగే తీసేడు మూర్తి.

తపాలా తీయడానికి బంట్రోతు వచ్చేడు. వగర్చుకొంటూ వెళ్ళి ఉత్తరం అందజేసే డెలాగయితేనేం మూర్తి అతడికి. ఉత్తరం ఇచ్చాక వెనక్కి తిరిగేడు.

కదుల్తూన్న బస్సు గుమ్మంలో నిల్చొని మణిచిన రంగుల - గొడుగు చంకన పెట్టి రుమాలు ఊపిందావిడ మూర్తిని చూస్తో. ఏంచెయ్యాలో తోచని మూర్తి రెండు చేతులూ ఊపేశాడు.

బస్సు దూరంగా పోయింది. ఆమె గుమ్మంలోంచి బస్సులోకి పోయింది.

ఈవిడే కాబోలు మోహిని !

ఎక్కడ వుంటోంది ? ఏమిటి చదువుతోంది ?

అనిల్ కుమారెవడు ? ఈవిడకీ వాడికీ ఉన్న సంబంధం ఏమిటి ?

"ఎందుకోగాని ఈవిణ్ణి చూస్తే నాకు ఎంతో ఇష్టంగా వుంది" అను కున్నాడు మూర్తి.

'అనిల్ కుమార్'ని తల్చుకొంటే ఇష్టంగా లేదు.

"అనిల్ కుమారేమిటి అనిల్ కుమారు ? షోకు పేరు. ఎందుకూ పనికి రాని షోకిల్లా రాయుళ్లు పెట్టుకొనే పాడు పేరు." అనిల్ కుమార్‌కి ఆవిడ ఉత్తరం రాసినందుకు విచారించినా తనచేత ఆ ఉత్తరాని పోస్టు చేయించి నందుకు గొప్పపడిపోయేడు మూర్తి.

తన బస్సు పోయినందుకు మూర్తి విచారించనే లేదు. ఏదో ఘన కార్యం చేసినట్టుగా, ఎంతో సంతోషంతో, సంతృప్తితో మరో బస్సులో బైలాయుంచేడు మరో అరగంటకి. తరువాత డబ్బు కట్టడానికి ఖజానాలో ఉన్నంతసేపూ, తిరిగి యింటికి పాతమాంబళం వెళుతున్నంతసేపూ, మధ్యా హ్నం ఇంట్లో ఉన్నంతసేపూ, సాయంకాలం పానగల్ పార్కులో కూర్చు న్నంతసేపూ మోహినిగురించే, ఆమెగురించే ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు.

అంతా ఏదో కొత్తగా కనిపిస్తోంది.

ఉద్యోగం దొరకని, మంచినీళ్ళయినా దొరకని చెన్నపట్నం పాడు పట్నంలా కనిపించడంలేదు.

కంపుకొట్టే పాతమాంబళం సందూ, మూడుగదుల మేనమామ ఇల్లూ, ఎప్పుడూ మాసినగడ్డంతో వుండే మేనమామా, చస్తేనేగాని పోని స్ఫోటకం మచ్చల మేనత్తా, ఎప్పుడూ తనతో ఆమె, ఆమెతో తను మాట్లాడ్డానికి సందేహించేపదహారేళ్ళ మరదలు వరహాలూ, అన్నీ, అంతా ఎంతో అందంగా ఆనందంగా మూర్తికి కనిపించేయి, కనిపించేరు. రాత్రి మేనమామ ఎందు

చేతనోగాని ఎక్కడికో వెళ్ళేను అప్పుడప్పుడే. చింతమొద్దులా పడుకొంది మేనత్త అప్పుడే.

"నేను నిద్రపోతాను. నాన్నగారికి తలుపు తియ్యాలి ఎవరో ఒకరు." అంది పక్కగదిలో వున్న వరహాలు మూర్తికి వినిపించేలా.

ఇది నన్ను ముద్దుగా "బావా" అని ఎందుకు పిలవకూడదు? అను కున్నాడు మూర్తి.

మూర్తికి ఆవేశంగా వుంది. ఉత్సాహంగా వుంది. గర్వంగా వుంది.

"వరహాలూ! ఇలా రా" అన్నాడు మెల్లిగా, అత్తని లేపకుండా, వరహాలుకి వినిపించేలా.

మెల్లిగా ఉచ్చరించినప్పటికీ మాటల్లో అథారిటీ కనిపిస్తోంది, వినిపిస్తోంది.

"ఇలారా వరహాలూ!"

ఇంతకాలం పలకరించడానికి భయపడ్డవాణ్ణి ఇవాళ దీన్ని ఎలా పిలుస్తున్నాను?! మారుమాటాడకుండా ఎలా వచ్చిందీ వరహాలు పిలవగానే?!

"ఎందుకు బావా?"

"ఇందుకు"

చుట్టూ చేతులు వేస్తే ఎందుచేత ఊరుకొందీ వరహాలు?!

కొత్తగా ఆడదాన్ని అదుముకొన్న మైకంలో కళ్లుమూసి "మోహినీ! మోహినీ!" అన్నాడు అస్పష్టంగా.

వరహాలు కూడా అంతా కొత్తే అయినప్పటికీ "మోహి నెవరు?" అని అడిగింది ఆడదాని అప్రమత్తతతో.

"నువ్వే! మోహిన్లా ఉన్నావ్" అన్నాడు మూర్తి, ఒక్కసారిగా తెలివితెచ్చుకొని, అలాటి సమయాల్లో మొగవాడికి ఉండే అబద్ధపు నైజంతో.

ఇంతలో మామయ్య తలుపుతట్టడం జరిగింది.

రాత్రి పడుకొనేముందు మూర్తి కళ్లముందు మెరిసింది, మద్రాస్ ఎండలో రంగుల గొడుగు నీడని నిల్చున్న మోహిని. రాత్రంతా కలల్లేని నిద్రపోయేడు.

వస్తాడు అన్నాడు మామయ్య.

"మరయితే డబ్బేనా కట్టి అప్లికేషను పడేశావు కదా! ఎగ్మూరు పోయి ఆ రామయ్యగారిక్కూడా ఓసారి కనుపించు, దర్శనం చేసి బతిమాలితే ఏదైనా సాయం చేస్తాడాయన."

ఎగ్మూరు వెళ్ళి రామయ్యని చూడాలని లేనే లేదు మూర్తికి. మైలాపూర్ పోయి మోహిని కనిపిస్తుందేమో చూడాలని వుంది.

"సరే" అన్నాడు.

రెండేళ్లు కష్టపడి చదివి స్కూల్ ఫైనల్ సాధించి ఇంటర్మీడియేట్ చదువుదామని ఉబలాటపడుతూవుంటే, "మీ మావఁ దగ్గరకి పోతే అతను ఏదయినా ఉద్యోగం ఇప్పిస్తాడు. వెళ్లు వెళ్లు, మద్రాస్ వెళ్ళు" అన్నాడు నాన్న.

దాంతో పై చదువుకి వెళ్దామన్న సరదా అలానే ఉండిపోయింది. మద్రాస్, చూద్దామనే సరదాతో మద్రాస్ వస్తే వచ్చీ రావడంలో ఆ సరదా తీరిపోయింది.

పాతమాంబళంలో పగలే చీకటిగా ఉండే గదిలో కూర్చొని "ఛీ, పాడు వూరు. పాడు వెధవ్వూరు. పనికిమాలిన వూరు" అని మద్రాస్‌ని నిందించుకున్నాడు మూర్తి.

ఇంతవూళ్ళోనూ యాభైయూపాయీ లిచ్చే ఉద్యోగంకూడా దొరకదు. దొరికినా, ఆ జీతం బతకడానికి చాలదు. అదయినా లక్షాయాభైమంది కాళ్లు పట్టుకొంటేనేగాని దొరకదు. కాళ్ళు బట్టుకోడానికి రోజుకి అథమం పది మైళ్లయినా తిరిగి తిరిగి చావాలి.

ఎగ్మూరు వెళ్తానని చెప్పి మైలాపూర్‌కి బయల్దేరిన మూర్తి "ఛీ! పాడువూరు అనుకోలేదు.

ఉద్యోగంలేదు సరే. కాని, వూరంత పాడుగాలేదు.

మాంబళం బస్ టెర్మినస్‌దగ్గర కాఫీహోటేళ్లోకి చకచకా పోతున్నాయి రెండు సిల్కుచీరలు.

"పొడుగుటావిడ మోహిని కాదుకద" అని పరిశీలించి చూసేడు. ఆవిడ మోహిన్లా లేదు. ఆవిడ మోహిని కాదు.

మోహిని మాంబళంలో ఉండదు. కాని, మైలాపూర్లో మాత్రం ఉంటుందని నిర్ధారణ ఏముంది ?

క్షణంతపట్నంలో ఆవిడ మళ్ళీ కనిపించడం అసంభవమేమో? మోహిన్ని సులభంగా వెతకడానికి వీల్లేకుండా మద్రాస్ నగరం తనుమాత్రం పెద్దదిగా అయినా ఉండడం మూర్తికి ఇష్టంలేకపోయింది.

"ఛీ! పాడుపూరు" అని మళ్లీ విసుక్కున్నాడు లజ్ కార్నర్లో దిగుతూ.

"హాలో, మిస్టర్ !" అంది ఎదురుగా పొడుగ్గా నిల్చున్న ఆడమనిషి.

మూర్తికి నవనాళ్ళూ లాగేసినట్టయింది.

ఒకేసారి మల్లెలూ మందారలూ పూసిన తీగలా నిల్చొంది మోహిని, తెల్ల టిచీరతో, ఎర్రటిజాకెట్టుతో.

ముఖం కోలగావుంది. నడుం సన్నగా ఉంది. కన్ను పెద్దగాఉంది. కళ్లకి కాటికుంది. సిగలో పువ్వులున్నాయి. పెదవులమీద నవ్వులున్నాయి. మనిషి ముచ్చటగా ఉంది.

"హాలో ! మళ్ళీ కనిపిస్తావనుకోలేదు. ఏమీ అనుకోకు నిన్న శ్రమ ఇచ్చినందుకు సారు. థాంక్స్ మాత్రం తీసుకో, నావి" అంది ఇంగ్లీషులోనే, జోరుగానే.

'థాంక్స్' అనేమాట అర్థమయింది మూర్తికి.

"తెలుగుమనిషిలా లేదు" అనుకొంటోన్న మూర్తికి వీధిలో అంతా తమవైపే, చూస్తున్నట్టుగా తోచింది.

ఏ కాలేజీలో చదువుతున్నావని అడిగిందది.

ఎక్కడా చదవనందుకు ఆ సమయంలో ఇదివరకెన్నడంటె ఎక్కువ బాధపడ్డాడు. ఇంగ్లీషులో జవాబు వెంటనే ఇచ్చే భాషాజ్ఞానం లేనందుకు కించపడి బాధపడ్డాడు.

మెల్లిగా ఒక్కొక్కమాటా వచ్చింది ఇంగ్లీషులో.

"నేను స్కూల్ ఫైనల్ పరీక్ష పాస్‌చేసి ఉన్నాను. నేను ఇప్పుడు కాలేజీలో చదువుచుండుట లేదు."

"అయితే ఈ వూళ్ళో ఏం చేస్తున్నట్టు ?"

ఈవిడకి ఇంగ్లీషు తప్ప మరి యే భాషా రాదా ?

ఎమ్మే చదువుతే నేనుకూడా పరపర లాడించేద్దును ఇంగ్లీషు ఈవిళ్ళాగే.

"నేను యీ వూరు ఉద్యోగం నిమిత్తం వచ్చియున్నాను."

ముక్కముక్కకీ తడుముకోవాలి. దిక్కుమాలిన బాధ.

ఈ ఖర్రవాడితో ఇంకేమిటి మాట్లాడ్డం అనుకొంటూన్నట్టుగా ముఖం పెట్టింది మోహిని. పెదవులమీద నవ్వుమాత్రం పోలేదు.

ఇద్దరూ మొహమాటపడుతూ అరనిమిషం నిల్చున్నాక ఆ అరనిమిషంలో అనవలసిన మాటలు తర్జుమా చేసికొని "అయిన యెడల నేను పోయెదను మరియు వచ్చెదను" అన్నాడు మూర్తి, పోడానికి ఎంతమాత్రం ఇష్టం లేకపోయినా.

ఆవిడ కళ్ళల్లోకి చూడలేకపోయేడు. మెడవైపు చూసేడు. ఎడం చేతిలో పుస్తకంమీదకి కళ్ళు జార్చేడు.

మోహిని, V ఆనర్స్ క్లాస్, ఫలానా కాలేజీ అనే పదాలు నల్లటి అక్షరాలతో నోట్ బుక్ అట్టమీద రాసివున్నాయి. ఏ కాలేజీలో చదువుతోందో తెలుసుకోవడంతో మూర్తిలో సంతోషం చరచరా లేచింది.

"అయితే, ఛీరియో" అందామె.

ఏమనడానికీ పాలుపోక ఏదోయిదిగా నవ్వేసిన మూర్తిని "అడగడం మర్చిపోయేను. నీ పేరేమిటి" అని అడిగిందామె.

తన పేరేమిటో తెలుసుకోవాలనే కుతూహలం ఆవిడకి కలిగినందుకు మూర్తిలో ఈ సారి సంతోషం జరజరలాడింది.

"నా పేరు 'మూర్తి' అయివున్నది."

అని సుస్పష్టంగా ఇంగ్లీషులో చెప్పేడు గొప్పగా.

"ఛీరియో" అన్నదామె.

మూర్తి కూడా అదే అన్నాడు.

ఇంతలో వచ్చి నిల్చొన్న బస్సులోనికి ఎక్కింది మోహిని, సునాయాసంగా పదిమందిని వెనక్కి నెట్టి.

పదిమందిమీదా చెప్పలేనంత కోపం వచ్చింది మూర్తికి. ఎగ్మూర్ వెళ్ళడానికి బస్సు ఎక్కుతూ తనో పన్నెండు మందిని తోసిపారేశాడు మోచేతుల్తో.

ఆ రోజున మూర్తికి కోపం కలిగించినవారి సంఖ్య అంతటితో ఇరవైరెండయింది.

పెద్ద పెద్ద ఉద్యోగస్తుల్ని ఆశ్రయించడం అన్ని విధాలా మంచిదనేది మామయ్య చెప్పే సూత్రం.

ఆ సూత్రాన్ని ఆచరణలో పెట్టమని మేనల్లుడికి సదా ఉపదేశిస్తూ ఉంటాడు.

ఆ ప్రకారంగా ఎగ్మూరు వెళ్ళి రామయ్యగారి కాళ్లు పట్టుకోమని బోధించి పంపించేడు మామయ్య.

రామయ్యగారి పిలక పట్టుకొందికి సందేహించనివాళ్లా వెళ్ళి మాట్లాడేడు మూర్తి ఆ రోజున మోహాన్ని విడిచి వెళ్ళక.

ఆదివరకు నలుగురైదుగురు ఉన్నతోద్యోగుల్ని చూడ్డానికి వెళ్ళినప్పుడు వాళ్ని చూడ్డమే జరిగింది. కాని వారితో మాట్లాడ్డం జరిగింది కాదు. ఎందుచేత?

నోటంట మాట రాకపోవడం చేత!

మరయితే ఇప్పుడింత చురుగ్గా, సమాన స్థాయిలో ఇతన్తో ఎలా మాట్లాడుతున్నాను?

కారణం ఉంది. నాకా కారణం ఎంతో బాగా తెలుసు. ఏమిటంటే?

"కుర్రాడు చాలా చురుగ్గా ఉన్నాడే" అనుకున్నాడు రామయ్య. తప్పో, ఒప్పో ఇంగ్లీషులో మాట్లాడుతే చాలు తరించి పోయామనుకునే జాతి రామయ్యది.

తప్పులున్నా సరే ఇంగ్లీషులోనే మాట్లాడాలని అనుకొని వచ్చి అలాగే ఇంటర్వ్యూ సాగిస్తున్నవాడు మూర్తి.

రామయ్య ఆఖరికి అన్నాడు.

"అబ్బాయ్. అప్లికేషన్ పంపించేశావు కద! ఏమయినా వీలుంటే చూస్తాన్లే నాల్రోజులు పోయాక మళ్ళీ ఓసారి కనిపించు" అని.

"థాంక్స్ వెరీమచ్" అన్నాడు మూర్తి.

"బై ది బై. మీ 'అన్క్ల్' ఎలా ఉన్నాడు ?"

"హీ యీజ్...ఓకే."

ఓకే అంటే అర్థం ?

తరువాత రామయ్య కుర్చీలోంచి లేచాడు. మూర్తి కూడా లేచాడు. రామయ్య ఇంట్లోకి పోయేడు. మూర్తి బైటికి వచ్చేడు.

బైటికి వస్తూ "థాంక్స్ మోహినీ" అనుకున్నాడు ఎందుకో. సాయంకాలం ఇంటికి వస్తూనే మామయ్య అడిగేడు.

"రామయ్యగా రేమన్నా(రా ?"

"తన చేతిలో ఉన్న సాయం అంతా చేసి తీరుతానన్నాడు."

"నిజంగా"

"నిజంగా"

"రామయ్యగారలా అన్నా(రా ?"

"అహా ! అన్నాడు. నీ గురించి కూడా భోగట్టా చేసేడు."

"నిజంగా, నిజంగా ?"

"ఎంతో నిజంగా నిజంగా."

"ఈ మామయ్యని చూసి ఇన్నాళ్ళూ ఎందుకు గడ గడ లాడేను ?" అనుకున్నాడు మూర్తి.

మామయ్య తనలో తను నవ్వేసుకొంటూ, కోటు విప్పుకొంటూ అవతల గదిలోకి పోయేడు.

తరువాత, బాత్‌రూమ్‌లోకి ముఖం కడుక్కొందికి వెళ్తోన్న వరహాల్ని పైట పట్టుకు లాగేడు మూర్తి.

"అమ్మా నాన్నా చూస్తే చంపేస్తారు. నీకో దండం బాబూ" అంది వరహాలు.

"మీ అమ్మా నాన్నా చూస్తే నాకేం భయం ?"

"పోనీ, నీక్కాకపోతే, నాకు. వదిలేయ్ బావా" అని జాలిగా అడిగింది వరహాలు.

ఆ మాత్రం మగతనం ఆ పిల్లమీద ఆ పూటకి ప్రదర్శించి ఆ పాటికి వదిలి పెట్టేడు మూర్తి.

కానీ ఖర్చుపెట్టకుండా పెద్ద పెద్ద భవంతులు గాల్లో కట్టేస్తూ మర్నాటి పొద్దుటా వెళ్ళేడు సైలా పూర్ సాయంకాలం వెళ్లాడు, సైలా పూర్, ఆ రీతిగా మూడు రోజులు వెళ్లేడు సైలాపూర్.

మోహిని కనిపించింది కాదు. నాలుగోరోజు 'ఫరానా' కాలేజీ దగ్గర పొద్దుటా సాయంకాలం కాసినా ప్రయోజనం లేకపోయింది. కళ్లు మాత్రం కాయలు కాచేయి.

కళ్లు కాయలు కాసినా, కొంచెం చీకటి పడినా, మరీనా వెంబడి శాన్థోమ్ వైపు నడుస్తూ, మోహిని కోసం చూసుకొంటూ నడుస్తూ "ఆవిడ కనిపిస్తే కపాలేశ్వరుడికి కొబ్బరికాయ కొడతాను" అని మొక్కుకున్నాడు.

"ఉద్యోగం కోసం కూడా దేవుడికి కొబ్బరికాయ కొడదామనుకో లేదు" అనుకొంటూ శాన్థోమ్ దగ్గర ఏదో సందులోకి దూర్చేడు, నాలుగడుగులు నడిచేడు.

ఆవిడ అక్కడే కనిపించింది, ఎదురుగా వస్తూ.

మోహినే మోహినే !

ఈ మోహిని నా మోము చూస్తుందా చూడదా ? చూడకపోతే ఎలా ? నా అంతట నేను పలకరించలేను కదా ఎలా ? హాలో అనడమా ? ఏమండీ అనడమా ? మోహిని గారూ అనడమా ? ఏం చేయడ మేం చేయడం ?

అని తీవ్రాతి తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ, బితుకూ బితుకూ చూస్తోన్న మూర్తి మోహిని కంట పడ్డాడు.

మూర్తిని చూడగానే ఆమె ఓ పెద్ద నిట్టూర్పు విడిచింది. ఆమె ఓ పెద్ద నిట్టూర్పు విడిచేక, కళ్ళలో సంతోషం ప్రకటించడం, తొందరగా ముందుకొచ్చి అతని రెండు చేతులూ పట్టుకోడం, అతను ఆనందంలో వణికి పోడం అన్నీ అటు తరువాత ఒక్క క్షణంలో జరిగేయి.

Thank god ! సరిగ్గా సమయానికి కనిపించేవు" అని ఊపిరి విడిచింది మోహిని.

ఊపిరి పీల్చడం కూడా మర్చిపోయాడా అన్నట్టుగా ఉండిపోయాడు మూర్తి.

ఈ లోపున, పొట్టిగా ఒకడూ, పొడవుగా ఒకడూ, నూట్లు తొడుక్కున్న వాళ్ళిద్దరు, వాళ్ళని దాటి ముందుకు పోయేరు. ఇరుగ్గాలేని సందులో కార్పొరేషన్ దీపాల కాంతిలో కొద్దిపాటి జనం నడుస్తున్నారు. పక్క ఇంట్లోంచి ఎవరో చూస్తున్నారు.

మోహిని దగ్గరగా నిల్చొంది. చేతులు వదల్లేదు.

"నాకు మళ్ళీ ఓ ఉపకారం చేసితీరాలి."

"చేసి తీరుతాను" అని మనసులో ఆ వెంటనే నిశ్చయం చేసుకొన్న మూర్తి "యస్ యస్" అన్నాడు.

"వెనక్కి చూడు" అంది మోహిని.

వెనక్కి చూశాడు మూర్తి.

వెనక్కి చూస్తే ఏముంది? ఏమీ లేదే!

"ఏమి? ఏమి?" అన్నాడు.

"కార్నర్లో వాళ్ళిద్దరూ నిల్చున్నారు చూడు."

"యస్ యస్."

పొట్టిగా ఒకడు, పొడవుగా ఇంకొకడు, నిల్చొని చూస్తున్నారు తమ వైపు.

"నీకు ధైర్యం వుందా?" అడిగింది మోహిని.

"యస్ యస్."

"అది బాగుంది. అయితే వెంటనే వెళ్ళి వాళ్ళిద్దర్నీ చితక తన్ను."

"యస్ యస్" అనేశాడు, దేనికి 'యస్' అంటున్నాడో అర్థం చేసుకోకుండానే, జీవితంలో అంతవరకూ తప్పుకొన్నీ తప్పించి మరెవర్నీ తన్నకుండానే,

సరే అనేశాక తెలిసి వచ్చింది వాళ్ళని కొట్టమంటోందని. అప్పుడయినా, ఆమె ప్రవర్తన కొంచెం విపరీతంగా వున్నట్టు తోచలేదు.

వుత్తరం పోస్ట్ చేయడం, పెద్దమనుష్యుల్ని పట్టుకు తన్నడం, అనే రెండు పనులకి తేడా కనిపించలేదు మూర్తికి.

అదెంత్తో ఇదీ అంతే. అది సాధ్యమైతే, ఇదీ సాధ్యమే !

"అయితే, వెళ్లు వేగిరం."

"ఏల ? తిన్నట ?" అని మాత్రం అడిగేడు.

"ఇందాకటినుంచీ 'ఫాలో' అవుతున్నారు. డర్టీ రాస్కెల్స్. వాళ్ళకి బుద్ధి చెప్తేనేగాని లాభంలేదు. వేగిరం, వేగిరం వెళ్ళి తన్ను."

వాళ్ళామెని అవమానిస్తున్నారనీ, వాళ్ళని చితగ్గొట్టవలసి ఉంటుందనీ గ్రహించాడు మూర్తి.

మూర్తి కదిలేడు. వాళ్ళవైపు నడిచేడు. పళ్ళు పట పట కొరుకుతూనే ఉన్నాడు.

అంతవరకూ బాగా జ్ఞాపకం ఉంది.

తరువాత ఏం జరిగింది ?

వీరాభిమన్యుడు కదిలేడు. శత్రువుల్ని సమీపించేడు. నరాధముల దగ్గర సెంటు వాసన వేస్తోంది. పగతురు పొగ వదుల్తున్నారు. తరువాత ఇంగ్లీషులో కీసు పాసులు. తెలుగులో ఒకటోరకం తిట్లు, బండబూతులు.

తరువాత ?

తరువాత ఏమున్నది ? గభీ గభీ, కొట్లో, తన్నో, నరుకో, అడీ అడీ ! అడిచిడు ! కొట్టు ! కొట్టు !

ఒకడూ, ఇద్దరూ ! ముగ్గురి తన్నులాట !

తరువాత !

పొంగిన ఛాతీతో నిల్చొన్న మూర్తి పక్కన నిల్చొన్న మోహిని, ఎదురుగా నిల్చొన్న పోలీసు జవాన్‌తో గడ గడ గడ ఇంగ్లీషులో చెప్తోంది. పోలీసువాడు ఏర్చి కూర్చిన పదాలతో, అరవ బూతుల్తో వాళ్ళతో చెప్తున్నాడు, వాళ్ళని తిడుతున్నాడు. వాళ్ళిద్దరూ వాజమ్మల్లా నిల్చున్నారు, విరగని ఎముకల్తో; చిరిగిన చొక్కాల్తో, తగిలిన దెబ్బల్తో.

తరువాత ?

ప్రేక్షకులు వెంట వెళ్ళగా వాళ్ళిద్దరూ పోయేరు. ప్రేక్షకుల్ని తప్పించుకొందికి మోహిని తనని రిక్షాలోకి తోసింది.

తనూ ఎక్కింది.

తరువాత ?

"నేనూ మోహినీ రిక్షాలో కూర్చున్నాం" అనే విషయం గమనించ గలిగేడు మూర్తి

పొట్టి వెధవా, పొడుగు వెధవా, పోయేరు. ఇవాళ రాత్రి చస్తారు. చావనీ.

ఇంగ్లీషులో ఏవేవో ముద్దు పేర్లలో పిలుస్తోంది మోహిని. పిలుస్తూ, మాట్లాడుతూ మధ్యలో ఆగింది.

ఆగి రెండు ముద్దులు పెట్టుకొంది మూర్తిని, ఈ బుగ్గమీద ఒకటీ, ఆ బుగ్గమీద ఒకటీ.

తరువాత మళ్ళీ మాటలు.

ఆమె అలా ముద్దు పెట్టుకున్నందుకు మూర్తి ఆశ్చర్యపోలేదు. జరగవలసినదేదో జరిగినట్టుగా భావించేడు

ఇప్పుడు ఉండవలసింది అనిల్ కుమార్ గాడు! ఉంటే ఏం చేసేవాడు ? దెబ్బలాటా ఉండకపోదు. ఏమీ ఉండకపోను. ముందు తనే దౌడుతీసి తోక ముడిచేసేవాడు.

"రా, మోహినీ! వాళ్ళతో మనకేల ? మన మానాన్న మనం పోదాం" అనే బాపతు అయివుంటుంది అనిల్ కుమార్ ది.

అంతే అంతే.

ఇంతలో రిక్షా ఆగింది, ఏదో డిస్పెన్సరీ ముందు.

దిగుతూంటే కళ్ళు నొప్పిగా ఉంది.

డిస్పెన్సరీలో టించర్ అయొడిన్ రాస్తూంటే బాగా తెలివొచ్చింది.

కంపౌండర్ కి మోహిని డబ్బు ఇస్తూంటే,

"ఒద్దొద్దు. నే నిస్తాను" అనగలిగేడు మూర్తి.

"వద్దూ వద్దూ నాన్ ఇస్తాను" అంది మోహిని. ఒక్కమాట మినహాయించి తెలుగులో పట్టి పట్టి మాట్లాడుతూ, నవ్వుతూ. తరువాత డిస్పెన్సరీలోంచి బైటికి వస్తూ.

"మీరు ఆంధ్రాస్ కారా ?" అని ప్రశ్నించాడు మూర్తి.

"నో" అంది మోహిని.

ఆవిడ తెలుగుమనిషి కానందుకు కొంచెం విచారించేడు.

ఇంగ్లీషుమాట కొంచెం జోరుగానే వస్తోంది.

"మీ రేమిటి చదువుతున్నారు ?"

"నేనా ? హిస్టరీ ఆనర్స్, ఫైనలియర్."

'V. ఆనర్స్ అంటే ఆఖరేడాదన్నమాట' అనుకున్నాడు మూర్తి.

ఆనర్స్ చదవని జీవిత మేల ? అని వ్యధచెందేడు.

అంతటితో మూర్తికి మోహిన్ని తప్పించి మిగతా చదువుకున్న వారందరిమీదా, డబ్బున్న వాళ్ళందరిమీదా, లోకంలో చాలా భాగంమీదా ఎంతో కోపం వచ్చింది.

ఆ సమయంలో పొట్టిగా పొడవుగా ఉన్న వాడెవ్వరైనా కనిపించి వట్లయితే కొంచెం ప్రమాదం సంభవించేది.

"నిన్నెలా 'థాంక్' చెయ్యాలో తెలియకుండా ఉంది" అంది మోహిని నిల్చుండిపోతూ.

మూర్తి కూడా ఆగేడు.

పక్కనే పెద్ద గేటు. గేటుమీద పువ్వుల పందిరి. లోనికి పోతోన్న రోడ్డు. రోడ్డుకి రెండు పక్కలా చెట్లు. వెనక ఎక్కడో వెలుగుతోన్న దీపాలతో భవన్తి ఉన్న సూచన.

"ఇదే మా హాస్టలు."

"యస్ యస్."

"మళ్ళీ రేపోసారి రావూ ?"

"యస్ యస్"

మోహిని, వెనక్కీ ముందుకీ, చుట్టూ చూస్తోంది, అదోలా ముఖం పెట్టి. పొట్టీ పొడుగూ మళ్ళీ వస్తున్నారా ! అనుకున్నాడు మూర్తి. లేదు. వాళ్ళు రావటం లేదు.

అయితే, ఎందుచేత అలా చూస్తోంది మోహిని ?

జవాబు వెంటనే వచ్చింది.

ఒక్కసారి, అకస్మాత్తుగా, అతని మెడ చుట్టూ చేతులువేసి పెదవుల మీద తన పెదవు లాన్చి, అంత వేగిరంగానూ వదిలి వెనక్కి పోయింది మోహిని.

కొంచెం దూరం వెళ్ళాక "రేపు సాయంకాలం తప్పక రావాలి" అంది.

"యస్, యస్, యస్" అన్నాడు మూర్తి.

ఆ క్షణంలో కనిపెట్టగలిగేడు.

వరహాలెలా వణుకుతుందో మోహిని కూడా అలానే వణికింది. ఇలాటి విషయంలో ఇద్దరిండవాళ్ళ మధ్యా తేడాలేదు.

మూర్తి కొంచెం గర్వంగా ఊక్కిణ్ణించి కదిలేడు.

ఇంటికి వెళ్ళేసరికి చాలా రాత్రయింది.

ఇంట్లో అంతా గాభరా పడ్డారు.

వాళ్ళలా గాభరా పడ్డందుకు చాలా సంతోషించాడు మూర్తి.

"ఏమిరా, దెబ్బలెలా తగిలాయిరా? ట్రాములోంచికాని పడ్డావా? ఏమిటి సంగతి? మాట్లాడవేం?" అని మామయ్య ఆందోళనతో అడిగాడు.

ఎక్కువ బాధ నటిస్తూ "హిస్" అంటూ వాలు కుర్చీలో కూలబడ్డాడు మూర్తి.

"చెప్పరా? చెప్పవేం? బాగా నొప్పిగా ఉందా? ఆస్పత్రికాని వెళ్ళాల్సిందా? వేగిరం చెప్పు" అన్నాడు మామయ్య.

అందుకు సమాధానంగా "ఏమేం ఫర్వాలేదు. మీ గాభరా చూస్తే నవ్వొస్తోంది" అన్నట్టు కొంచెం నవ్వి "వరహాలూ, మంచినీళ్లు తే" అన్నాడు మూర్తి.

"తేవే, తేవే" అన్నాడు మామయ్య.

తెచ్చింది వరహాలు.

గ్లాసు చేతికి అందిస్తున్నప్పుడు తన కాలుతో ఆమె కాలు నొక్కేడు మూర్తి.

తరువాత ఓ కథ చెప్పేడు.

టెర్మినస్ దగ్గర బస్సులోంచి తను ఎలా దిగినదీ, అప్పట్నుంచీ ఎవరో వెంటాడుతున్నట్టు ఎలా అనుమానించినదీ, నిజంగా ఎవరో ముగ్గురు ఎలా వెంటాడినదీ, చీకటి సందులోకి రాగానే జేబులో పర్సుకోసం తనని వాళ్లు ఎలా ఆపినదీ, ఆపగానే ముందటివాడి కడుపులో పిడికిలితో తను ఏ రీతిగా పొడిచినదీ, కొంత దెబ్బలాట అయ్యాక, రెండోవాడి ముక్కుమీద ఏ విధంగా గుద్దినదీ, తరువాత ముగ్గురూ ఎలా పారిపోయినదీ, ఇంతలో తనని ప్రజానీకం చుట్టుముట్టి తనని అభినందించి, కట్టుకట్టించి సగౌరవంగా ఎలా సాగనంపినదీ—

అంతా, కథంతా, జరిగినట్టుగా, చిన్న చిన్న డీటేల్సుతో కూడా చెప్పేడు.

మామయ్య ఆశ్చర్యపడి సంతోషించేరు.

"నేనయి ఈ కట్టు కథ నమ్మను" అని అత్తయ్య నోటితో చెప్పలేదు.

వరహాలు గర్వంతో, ఆనందంతో పొంగినట్టు స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

"ఆపినవెంటనే పోలీసువాళ్ళకోసం కేకలు వెయ్యలేకపోయావురా?" అన్నాడు మామయ్య అంతా విన్నాక.

"అది నీలాంటివాడు చేసేపని" అన్నట్టుగా చూసేడు మూర్తి. తరువాత, బాగా రాత్రి అయ్యాక, మెలకువగా ఉండే ఏదో పలవరిస్తున్నట్టుగా "వరహాలూ, వరహాలూ" అని కేకలు వేసేడు మూర్తి.

"వరహాలకోసం పలవరిస్తున్నాడే. దాన్ని వెళ్ళి వాడిదగ్గర కూర్చోమన్నాదూ" అంటున్నాడు పక్కగదిలో మామయ్య.

అత్తయ్య ఏదో గొణిగింది.

"ఫరవాలేదే. కావలిస్తే నువ్వూ అక్కడేఉండు" అన్నాడు మామయ్య ఆమెతో

అంతవరకూ గాఢనిద్రలో ఉన్నట్టు నటిస్తోన్న వరహాలు కళ్ళు నలుపుకొంటూ అవతలగదిలోంచి వచ్చి మూర్తి మంచంపక్క కుర్చీలో కూర్చొంది. అత్తయ్య చాపవేసుకు పడుకొంది.

చీకట్లో వరహాలు చెయ్యిపట్టుకున్నాడు.

తృష్ణ అంతా ఆ రెండుచేతుల్లోనూ ఉంది.

తెల్లారుతూందనగా నిద్రవచ్చింది. మధ్యాహ్నం తెలివొచ్చింది.

వళ్ళంతా బరువుగా ఉన్నా మనసెంతో తేలిగ్గా ఉంది.

"ఏరా ఎలా ఉంది" అని అడిగింది అత్తయ్య.

"సినీమాకి వెళ్ళాలనుంది" అన్నాడు మూర్తి.

ధుమధుమలాడుతూ అత్తయ్య గదిలోంచి వెళ్ళిపోయింది.

కలకల్లాడుతూ వరహాలు గదిలోకి వచ్చింది.

ఆకుపచ్చ చీరకట్టుకుంది. కోరచూపులు కళ్ళలో పెట్టుకుంది.

"ఓహో! చాలా ఫస్టుగా ఉన్నావే! ఏదీ ఇలా వచ్చి ఓ ముద్దియ్" అన్నాడు మూర్తి ఆమెని చూడగానే.

అత్తయ్యకి వినిపించవా నా మాటలు! అనుకున్నాడు.

"శ్! మెల్లిగా మెల్లిగా! అమ్మ వినగలదు" అంది వరహాలు మెల్లిగా, కోపంగా.

"నేనో ఆడదాన్ని లొక్కపట్టుకు లాక్కొచ్చేను. అందరూ తెలుసుకో వచ్చు—

అది చాటించాలనే మొగవాడి మనస్తత్వం వరహాలుకి అర్థం కాలేదు.

"బావకి గుట్టు ఉంచాలని లేదు. ఛీ!" అనుకొంది.

అమ్మ విన్నా భయంలేదు. అమ్మమ్మ విన్నా భయంలేదు. పెళ్ళయాకకూడా ఇలాగే అంటావు కాబోలు" అన్నాడు మూర్తి.

వరహాలు ఏడుపుముఖం పెట్టింది.

"ఏడవకు ఏడవకు నా చిట్టి తల్లీ" అన్నాడు మూర్తి. వరహాలు వెళ్ళిపోబోయింది.

"చూడూ! ఇవాళ రామయ్య దగ్గరకి వెళ్ళాలి. పెట్లోంచి నా బట్టలూ అవీ తీసి సిద్ధంగా ఉంచు, నే ముఖం కడుక్కునే లోపున" అని ఆజ్ఞ విసిరేడు.

"సిద్ధంగా ఉంచను" అంది వరహాలు వెళ్ళిపోతూ.

అంటే సిద్ధంగా ఉంచి తీరుతుందన్నమాట, అని లేచేడు మూర్తి.

"థాంక్యూ మోహినీ!" అనుకున్నాడు ఓ సారి.

సాయంకాలం రామయ్యతోకూడా తన కట్టుకథ చెప్పేడు.

"I am no end pleased with you" అన్నాడు రామయ్య. మూర్తి పెట్టిన అప్లికేషన్ మీద ఉద్యోగం ఇస్తూ ఆర్డర్స్ వేశారనీ, కమ్యూనికేషన్ వస్తుందనీకూడా చెప్పేడు రామయ్య.

అక్కణ్ణించి వస్తూ "నాక్కాకపోతే ఇంకెవడికిస్తాడు ఉద్యోగం! థాంక్యూ మోహినీ!" అనుకున్నాడు మూర్తి.

ఎగ్మూర్ నుంచి ఇంటికి వచ్చేసరికి సాయంకాలం ఆరయింది. మోహిని దగ్గరికి వెళ్ళడానికి ఇంకో క్రొత్త డ్రెస్ వేసుకుతీరాలి.

ఇంటికి వచ్చి చెప్పేడు ఉద్యోగం విషయం.

ఆ సంగతి వినగానే—

మామయ్య పెద్దవాడు కాబట్టి గెంతులు వెయ్యలేదు.

అత్తయ్య సంతోషించకుండా ఉండలేకపోయింది, మామయ్య పెళ్లాం కాబట్టి.

వరహాలు కళ్లతోటే కావలించుకొంది, పక్క అంతా ఉన్నారు కాబట్టి.

"రామయ్యగారు ఎంత మంచివార్రా!! ఆయనకి మన థ్యాంక్స్ ఎలా చెప్పడమో ఏమిటో నాకు తోచకుండా ఉంది" అన్నాడు మామయ్య.

రామయ్యకి కాదు థాంక్స్.

మోహినికి థాంక్స్!

మోహిని కెందుకు థాంక్స్!

మోహినికే థాంక్స్!

అనుకున్నాడు మూర్తి.

ఇంటోఉన్న అయిదునిమిషాల్లోనూ వీలు చూసుకొని అయిదుసార్లు ముద్దులాడేడు వరహాల్ని. వీలు చూసుకొంది వరహాలు.

కొత్తబట్టలు వేసుకొని, ఇంటిగుమ్మం దిగుతూంటే "చీకటి పడి పోతోందిరా కుర్రాడా! ఇప్పుడు వెళుతున్నా వెక్కడికి?" అన్నాడు మామయ్య.

"'కుర్రాడా' అని పిలవకు మామయ్యా" అన్నాడు మూర్తి.

తరువాత నాలుగురోడ్ల జంక్షన్ దగ్గర టెర్మినస్ రోడ్డుకి మళ్ళి, విసు రుగా నడిచేడు, నిండుయవ్వనపు గర్వంతో ఠీవితో.